

Sygn. akt III K 113/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – Agata Kowalewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 kwietnia 2015 r.

sprawy:

B. K. (1)- c. W. i M. z d. T., ur. (...) w M.,

podejrzanej o to, że:

w dniu 18 października 2014 r. w W. przy skrzyżowaniu al. (...) z ul. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, określone w art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki F. o nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy, doprowadzając do zderzenia z samochodem marki S. o nr rej. (...), kierowanym przez P. P., w wyniku czego samochód marki S. o nr rej. (...) przemieścił się na torowisko tramwajowe oraz przejście dla pieszych i potracił E. K. (1), u której spowodował obrażenia w postaci : złamania obu kostek podudzia prawego z podwichnięciem stopy i uszkodzeniem zginaczy goleni, które to obrażenia skutkowały u pokrzywdzonej E. K. naruszeniem czynności narządu ciała trwającym dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

orzeka:

- I. Na podstawie art. 66 § 1 kk oraz art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko podejrzanej B. K. (1) warunkowo umarza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby,
- II. Na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec podejrzanej świadczenie pieniężne w kwocie 800 zł (osiemset złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,
- III. Na podstawie art. 415 § 2 kpk powództwo cywilne pozostawia bez rozpoznania,
- IV. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia podejrzaną od opłaty a koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III K 113/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 kwietnia 2015 r.

Na podstawie zebranego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 października 2014 r., około godziny 10:30 B. K. (1) jechała samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) należącym do jej narzeczonego W. L., ulicą (...) z kierunku ulicy (...) w kierunku ulicy (...). Warunki drogowe tego dnia były dobre, było widno, asfaltowa nawierzchnia jezdni była sucha, wiał słaby wiatr, natężenie ruchu było średnie. Ulica (...) zbudowana jest z dwóch jezdni przedzielonych pasem zieleni. Wschodnia jezdnia ulicy (...) posiada trzy wyznaczone pasy ruchu i jest drogą z pierwszeństwem przejazdu oznaczoną znakiem D-1. Kierując się ulicą (...) z kierunku ulicy (...) w kierunku ulicy (...) znajduje się linia warunkowego zatrzymania złożona z prostokątów, zaś w odległości 2,6 m za linią warunkowego zatrzymania jest początek przejścia dla pieszych. Następnie od prawej strony jezdni odchodzi ulica (...), która jest jezdnią podporządkowaną. Ruchem, na skrzyżowaniu sterują sygnalizatory świetlne. Skrzyżowanie znajduje się w obszarze zabudowanym, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h.

Pojazd kierowany przez B. K. (1) jechał zachodnią jezdnią ulicy (...). W tym samym czasie wschodnią jezdnią ulicy (...) jechał pojazd marki S. o nr rej. (...) kierowany przez P. P.. Znajdując się na wysokości skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...) zaczęła wykonywać manewr zawracania z zamiarem wprowadzenia pojazdu na wschodnią jezdnię ulicy (...), nie zwróciwszy uprzednio uwagi, że pasem tym jechał P. P.. Mężczyzna jadąc lewym pasem ruchu, aby uniknąć zderzenia próbował odbić w lewo, ale bezskutecznie. Samochód P. P. uderzył prawym bokiem w lewy bok samochodu B. K. (1). W wyniku zderzenia samochód P. P. przemieścił się na torowisko tramwajowe, znajdujące się po lewej stronie oraz przejście dla pieszych na torowisku i uderzając prawym bokiem potrafił E. K. (1). Kobieta w wyniku wypadku upadła na torowisko za przejściem dla pieszych, była przytomna. Wokół poszkodowanej szybko zgromadziła się spora ilość przechodniów. Wśród nich była znalazły się osoby, które zadzwoniły po pogotowie oraz kobieta – ratownik medyczny, która udzieliła jej pierwszej pomocy.

W wyniku wypadku E. K. (1) odniosła obrażenia w postaci złamania kostki bocznej i przyśrodkowej podudzia z podwinięciem bocznym stopy oraz uszkodzeniem troczka zginaczy goleni prawej, to jest obrażenia, które spowodowały naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni.

Na miejsce wypadku została wezwana policja. Funkcjonariusze policji zbadali uczestników wypadku na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, B. K. (1) – wynik 0,00 mg/l, P. P. – wynik 0,00 mg/l, E. K. (1) – wynik 0,00 mg/l.

B. K. (1) nie była dotychczas karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień B. K. (1) (k.30-31), zeznań świadka E. K. (3) (k.15-16), zeznań świadka P. P. (k.29v.), zeznań świadka K. D. (1) (k.25v.), szkicu miejsca wypadku (k.3), protokołu oględzin pojazdu marki S. (k.4-5), protokołu oględzin pojazdu marki F. (k.6-7), protokołu oględzin miejsca wypadku (k.8-9), protokołów użycia alkometru (k.10-12), opinii sądowo – lekarskiej (k.21), dokumentacji medycznej (k.56-87), karty karnej (k.37).

B. K. (1) przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego przyznała się do zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż w dniu 18 października 2014 r. jechała wraz z siostrą samochodem przyszłego męża W. L.. Jechała z targowiska przy ul. (...) z zamiarem udania się w kierunku M., gdzie wynajmowała pokój. Jadąc z targowiska skręciła w boczną uliczkę, po czym wjechała na ulicę (...) w kierunku O.. Jechała lewym pasem i na skrzyżowaniu z ulicą (...) wykonała manewr zmiany kierunku jazdy, tzw. zawracanie, aby jechać dalej w kierunku O. i dojechać na ulicę (...), a dalej na ulicę (...) w kierunku M.. Wykonując manewr zawracania, patrzyła jedynie na jezdnię w kierunku O., widziała jak kierujący stoją na światłach, myślała że zdąży. Wjechała więc na lewy pas dla jadących w kierunku O. i kiedy chciała wyprostować samochód poczuła uderzenie w tył. Dostrzegła wówczas, jak samochód po jej lewej stronie wjechał na torowisko tramwajowe i uderzył w kobietę na przejściu dla pieszych. Podkreśliła również, że w dniu zdarzenia była zmęczona, był to bowiem jej pierwszy dzień wolny po przepracowaniu dwóch tygodni, po 12 godzin dziennie. Oświadczyła, że czuje się winna tego co się stało i bardzo tego żałuje.

Sąd dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego:

W ocenie Sądu wyjaśnienia podejrzanej zasługiwały na obdarzenie ich pełnym walorem wiarygodności. Wyjaśnienia B. K. (1) jako pełne, jasne i rzeczowe są zgodne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonej E. K. (1), świadków: P. P. i K. D. (1). Jednocześnie korespondują one z dokumentami zaliczonymi do materiału dowodowego w postaci szkicu, protokołu oględzin i opinii. Tym samym Sąd nie znalazł żadnego powodu, dla którego miałby odmówić im wiary.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonej E. K. (1). Pokrzywdzona szczegółowo opisał wypadek, w którym uczestniczyła. Jej zeznania są logiczne, spójne. Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności, w szczególności, gdy pokrywają się z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd dał wiarę również zeznaniom bezpośrednich świadków zdarzenia: P. P. oraz K. D. (2).

Świadek P. P. dokładnie i szczegółowo opisał okoliczności w jakich doszło do zdarzenia. Zeznał, że jadąc ulicą aleja (...), będąc przy skrzyżowaniu z ulicą (...) zauważył samochód marki F., który jechał z przeciwnego kierunku ulicy (...) i chciał skręcić w ulicę (...) lub zawrócić. Samochód ten wjeżdżając na jego pas nie ustąpił mu pierwszeństwa, wobec czego zmuszony został zahamować, nie zdążył i uderzył w lewy tylny bok tego pojazdu. W wyniku zderzenia odbił się w lewo i stracił panowanie nad samochodem, przez co wjechał na przejście dla pieszych i potrafił stojącą tam kobietę.

Z kolei świadek K. D. (3) zeznał, że w dniu zdarzenia jechał środkowym pasem swoim samochodem marki O. (...) od strony O. w kierunku O.. Przed nim lewym pasem jechał kierujący samochodem marki S.. Kiedy dojeżdżali do skrzyżowania na sygnalizatorze było zielone światło. W pewnym momencie zauważył jak z lewej strony do ruchu włącza się samochód marki F.. Zarówno on jak i kierujący samochodem S. zaczęli hamować chcąc wyminąć ten pojazd. Kierujący samochodem marki S. wykonał manewr skrętu w lewo, nie zdążył jednak i zderzył się z samochodem marki F.. Na skutek uderzenia S. zderzyła się z kobietą stojącą na przejściu dla pieszych.

Jako osoby zupełnie obce dla oskarżonej nie mieli żadnego interesu w tym, aby składać zeznania na jej niekorzyść. Tym samym Sąd uznał, iż zasługują na obdarzenie ich wiarą. Wyjaśnienia oskarżonej, zeznania pokrzywdzonej i świadków posłużyły Sądowi do ustalenia stanu faktycznego i razem wzięte w pełni oddają obraz sytuacji, która miała miejsce w dniu 18 października 2014 r.

W opinii biegłego z zakresu medycyny obrażenia, jakich doznała pokrzywdzona (złamania kostki bocznej i przyśrodkowej podudzia z podwinięciem bocznym stopy oraz uszkodzeniem troczka zginaczy goleni prawej), powstały w okolicznościach podanych przez pokrzywdzoną. E. K. (1) doznała średniego uszczerbku na zdrowiu w postaci naruszenia czynność narządu ciała, innego niż określone w art. 156 kk, trwającego powyżej siedmiu dni.

Autentyczność i wartość dowodowa pozostałych dokumentów postaci: szkicu miejsca wypadku (k.3), protokołu oględzin pojazdu marki S. (k.4-5), protokołu oględzin pojazdu marki F. (k.6-7), protokołu oględzin miejsca wypadku (k.8-9), protokołów użycia alkometru (k.10-12), opinii sądowo – lekarskiej (k.21), dokumentacji medycznej (k.56-87), karty karnej (k.37) również nie budziła wątpliwości Sądu. Dokumenty te sporządzono w przepisanej prawem formie przez uprawnionego do tego organy. Pozwoliły one pełniej ustalić okoliczności niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

B. K. (1) stanęła pod zarzutem tego, że w dniu 18 października 2014 r. w W. przy skrzyżowaniu al. (...) z ul. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, określone w art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki F. o nr re. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy, doprowadzając do zderzenia z samochodem marki S. o nr rej. (...), kierowanym przez P. P., w wyniku czego samochód marki S. o nr rej. (...) przemieścił się na torowisko tramwajowe oraz przejście dla pieszych i potrafił E. K. (1), u której spowodował obrażenia w postaci : złamania obu kostek podudzia prawego z podwichnięciem stopy i uszkodzeniem zginaczy goleni, które to obrażenia skutkowały u pokrzywdzonej E.

K. naruszeniem czynności narządu ciała trwającym dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

W świetle zebranych w sprawie dowodów w postaci zeznań świadków, opinii biegłego i pozostałych wyżej wymienionych dokumentów, fakt popełnienia przez podejrzaną przypisanego jej czynu, a także okoliczności jego popełnienia i wina podejrzaney, nie budzą wątpliwości. Wszystkie dowody zebrane w sprawie, którym Sąd dał wiarę, składają się na jasny, logiczny i spójny obraz sprawy i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, że wykazane nimi działanie oskarżonej wyczerpuje podmiotowe i przedmiotowe znamiona zarzucanego oskarżonej czynu z art. 177 § 1 kk.

Czyn z art. 177 § 1 kk polega na tym, że sprawca narusza zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wskutek czego nieumyślnie powoduje u innej osoby obrażenia ciała o znamionach z art. 157 § 1 kk.

Pojęcie zasad bezpieczeństwa obejmuje zasady skodyfikowane przede wszystkim w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (dalej również jako: pr.r.d.).

Artykuł 3 powołanej ustawy stanowi, iż uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo - gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lipca 1976 r. orzekł, iż każdy kierowca jest zobowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należytą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymania się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć. Wiąże się z tym między innymi obowiązek baczego i ciągłego obserwowania całej jezdni, zmniejszenia szybkości jazdy do bezpiecznej w warunkach ograniczonej widoczności (włącznie z całkowitym zaprzestaniem kontynuacji jazdy w razie utraty możliwości obserwacji jezdni), rezygnacji z wyprzedzania, omijania i wymijania innych uczestników ruchu drogowego w niesprzyjających takim manewrom warunkach drogowych, a zwłaszcza powstrzymania się od używania napojów alkoholowych (VI KRN 135/76). Natomiast art. 22 ust. 1 pr.r.d. stanowi, iż kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Szczególna ostrożność jest kwalifikowaną postacią ostrożności, tzn. podwyższoną do granic gwarantujących skuteczność reakcji, przede wszystkim w przypadku zmieniającej się nieoczekiwanie sytuacji na drodze. W tej sytuacji szczególna ostrożność polegać powinna na upewnieniu się, czy można dokonać zmiany pasa ruchu bez utrudnienia ruchu lub spowodowania jego zagrożenia. Kierujący pojazdem musi być na tyle uważny, by zdążyć zaniechać zmiany pasa ruchu, gdyby jego kontynuowanie stwarzało zagrożenie dla ruchu drogowego lub zmuszało innego uczestnika ruchu do podjęcia innego manewru obronnego. Wymaganie zachowania szczególnej ostrożności przez zmieniającego kierunek jazdy nie oznacza, że w razie zaistnienia wypadku w czasie wykonywania tego manewru zawsze odpowiedzialność za jego powstanie spada na dokonującego zmiany kierunku jazdy. Jest ona wyłączona w przypadku, gdy przyczyną jego nastąpienia jest nieprawidłowe zachowanie się innego uczestnika ruchu.

W niniejszej sprawie podejrzana B. K. (1) kierując samochodem osobowym marki F. nie zachowując szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustępując pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzała wjechać, doprowadziła do zderzenia z samochodem marki S. należącym do P. P.. W konsekwencji przyjąć należało, iż to nieprawidłowe zachowanie podejrzaney było bezpośrednią przyczyną wypadku, brak natomiast było jakichkolwiek dowodów, które wskazywałyby na to, iż pokrzywdzona w jakikolwiek sposób przyczyniła się do wypadku. Wykluczają to zarówno zeznania samej pokrzywdzonej, zeznania bezpośrednich świadków zdarzenia oraz wyjaśnienia podejrzaney. P. P. w określonej sytuacji zgodnie z funkcją zasady ograniczonego zaufania (art. 4 pr.r.d) mieli prawo przypuszczać, że inni uczestnicy ruchu będą stosować się do przepisów, w tym obowiązku poruszania się swoim pasem ruchu, uprzednio sygnalizując chęć jego zmiany i ustępując pierwszeństwa poruszającym się tam pojazdom.

Samo naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 177 § kk, może rodzić wyłącznie odpowiedzialność za wykroczenie opisane w art. 86 kodeksu wykroczeń. Dla popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wystąpienia u innej osoby obrażeń ciała określonych w art. 157 § kk (naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1, trwający dłużej niż 7 dni). Skutek ten w niniejszej sprawie wystąpił, gdyż urazy, których doznała w wyniku wypadku E. K. (1) w postaci złamania kostki bocznej i przysrodkowej podudzia z podwinięciem bocznym stopy oraz uszkodzeniem troczka zginaczy goleni prawej, w opinii biegłego z zakresu medycyny stanowiły obrażenia, które spowodowały naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 kk.

Występek stypizowany w art. 177 § 1 od strony podmiotowej charakteryzuje się nieumyślnością. Sprawca nie ma zamiaru spowodowania opisanego wyżej skutku, jednakże powoduje go wskutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo iż możliwość taką przewidywał albo mógł przewidzieć (art. 9 § 2 kk).

Niezależnie od tego, iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego zarówno sprawstwo, jak i wina podejrzanej nie budziły wątpliwości, w ocenie Sądu zachodziły przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania w stosunku do podejrzanej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaistniały wszelkie przesłanki o charakterze materialnym i formalnym, pozwalające na skorzystanie w stosunku do podejrzanej B. K. (2) z instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Podejrzana jest bowiem osobą młodą (25 lat), nie karaną, dotychczas nie miała żadnych konfliktów z prawem. Czyn popełniony przez podejrzaną miał charakter incydentalny. Nadto za warunkowym umorzeniem postępowania przemawiał fakt, że jej zachowania nie charakteryzowała brawura, do zderzenia doszło, gdy podejrzana poruszała się z dozwoloną w terenie zabudowanym prędkością ok. 50 km/h.

Nie można także zapominać, iż podejrzanej przypisano występek charakteryzujący się nieumyślnym naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym stypizowanych w art. 22 ust. 1 i 4 pr.r.d. i w konsekwencji nieumyślnego spowodowania u pokrzywdzonej E. K. (1) obrażeń wymienionych w art. 157 § kk. Wszystkie te okoliczności powodują, iż zdaniem Sądu przyjąć należy, że zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości czynu przypisanego podejrzanej nie są znaczne, a w konsekwencji zachodziły w niniejszej sprawie przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego w stosunku do podejrzanej i wyznaczenia jej okresu próby w wymiarze 2 lat.

Dodatkowo, należy zauważyć, że podejrzana przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Warunkowe umorzenie postępowania karnego w ocenie Sądu będzie dla podejrzanej wystarczającą motywacją, aby w przyszłości unikać podobnie niebezpiecznych sytuacji i kierując pojazdem zachowywać wymaganą prawem szczególną ostrożność.

Na podstawie art. 415 § 2 k.p.k. Sąd pozostawił powództwo cywilne bez rozpoznania, albowiem wydany w sprawie wyrok nie miał charakteru wyroku skazującego.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd odstąpił od obciążania podejrzanej kosztami postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak sentencji wyroku.